

Skeiðið hálvtt Holið heilt

Jógvan Durhuus, varaløgmaður, fegnaðist um, at nú var komið á mál við vegautbyggingini á Kunoy — fyrbils. Hann visti á, at longu í 1929 vóru ætlanir um at sambinda tær báðar bygdirnar Kunoy og Haraldssund — tá við vegasambandi, men at teknikkurin nú hevði kollvelt øllum tilikum hugsanum, og gjørt tað møgult at sambinda hesar bygdirnar á ein heilt annan og nógv betri hátt.

Varaløgmaður legði dent á, at hetta var ikki annað, enn tað sum var hent aðrastaðir í landinum og helt fyri, at hóast landsstýrisskeiðið ikki var meira enn halvrundi, var holið vorðið heilt.

Við hesum sipaði hann til, at hetta bergholið millum Haraldssund og Kunoy ikki júst var tað fyrsta menn hugsaðu um, tá henda landsstýrissamgongan varð skipað.

Lasse um HOL

Lasse Klein var ikki orðtómur, hóast hann lótu frammanundan hevði latið síðsta skotið av í bergholinum og í sambandinum heilsað kunoyingum.

Hann helt fyri, at nú verður nógv tosað um hol og segði í hesum sam-

bandi frá eini litlari søgu, tá ein smádrongur kom til keypmannin og spurdi, um hesin hevði lutir til eitt starabúr.

Handislaðurin svaraði, at tað hevði hann sjálvandi. So letur í dronginum: Lat meg fáa eitt hol!

Lasse Klein, landsstýrismaður í samferðslumálum nýtti høvi til at takka øllum teimum, sum høvdu virkað við bergholsgerðini.

Vit trýsta bert á knøttin

Sjaldan hevur nakað landsstýri verið so fullmannað sum hesaferð í Kunoyinni. Eisini hevði Niels Pauli Danielsen orðið. Hann kundi eisini, sum Lasse, siga frá onkrari søgu.

Tað var einaferð onkur, sum kom til danska visindamannin Niels Bohr, og rósti honum við, at hann var so vitugur. Á ja, segði Niels Bohr, — men alt veit eg ikki. Eg havi t.d. ikki minstu vitan um hvussu eitt sjónvarp virkar!

Tað er einki fyri, segði hesin — tað er bert at trýsta á knøttin, so kemur myndin á skermin.

— Soleiðis er við okkum landsstýrismonnum. Vit koma bert at trýsta á knøttin, men hvat er hent

Nú er bilur, ella bilar, at siggja í hvørjum túni í Kunoy.

frammanundan, vita vit litið um, segði hann. Niels Pauli vónaði, at hetta berghol fór at menna hesar báðar bygdir, sum áður lógu Uttan samband við aðrar.

Kunoy — heimsins nalvi

— Til eg var hálvvaksin, ivaðist eg ikki í, at Kunoyggin var heimsins nalvi. Hetta komst av, at vit høvdu ein lærara — simun Paula úr Kunoy. Hann arbeiddi dygt saman við Simuni av Skarði, og hesir báðir høvdu nógv at týða fyri tað uppvaksandi ættarliðið, sum tá var, segði Jørgen Thomsen, sum talaði fíggjarnavndarinnar vegna.

— Tá vit tosaðu um samgonguskjalið, kemur Heini O. Heinesen og heldur fyri, at vit áttu at gjørt fyrireikingar til eitt berghol til Kunoyar. Vit hildu, at hetta var ikki heilt órimligt, tá ikki var klárt at bora aðrastaðir, og tí varð sett á at bora.

At hetta færdi við sær, at Kunoyarbergholið kom so skjótt, fróddist Jørgen

Steffan Kunoy, elsti maður í bygðini, var fegin um at bygðin hevur fingið samband. Hann er ein av teimum fáum, sum ikki enn hevur keypt sær bil.

um og vónaði, at hetta samband fór at koma hesum báðum bygðunum væl við.

Pengarnir væl farnir, segði fíggjarmálaráðharrin

Eisini fíggjarmálaráðharr-

in var til staðar í Kunoy hósdagin. Jóngerð Purkhús segði, at teir pengar, sum fóru farnir í hetta berghol og vegagerð vóru væl farnir.

— Tá eg kom til Klaksvíkar í morgun, og gekk framvið har Barskor lá, tóktist litil áhugi at vera fyri honum. Har plagdi at

vera nógv fólk, men nú var eingin. Øll vóru farin gjøgnum bergholið, segði Jóngerð. Hon mintist aftur á gamlar dagar í Klaksvík, har hon sum skúlagenta leitaði sær norð í sundið í summarfri, við kuffertinum, sum var ein

